

פחד דוד

פרשת
וירא
ט"ז בחשוון
תשע"ד
686

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

מעשה אבות סימן לבנים

וכגון אדם שזכה בממון רב, וחושב שמעתה באו עליו ימי המנוחה והרוגע. מחשבה זו היא עצת היצר, משום שהכסף יעוור עיני חכמים, ומסוגל לטרוד את המחזיק בו ולגרסו לו לביטול תורה. וכן אמרו חז"ל; מרבה נכסים מרבה דאגה (אבות פ"ב מ"ז). והמחשבה שהכסף יביא את האדם לידי הזוהר והשלמה, טעות היא ביסודה, ואדרבה, בכוח הממון לטרוף את דעתו של האדם וליטול ממנו את טעם החיים. וכבר אמר האלשיך הקדוש זיע"א שניסיון העושר גדול מניסיון העוני (אלשיך ויקרא כה, ט).

אברהם אבינו ידע אפוא שהמנוחה שנגזרה עליו מחמת מצבו הרגיש לאחר ברית המילה היא בגדר ניסיון, האם ימשך אחר שלווה זו ויתבטל ממנהגו להכניס אורחים, או שמא יעמוד בניסיון, מתוך עצם הידיעה שלצדיקים אין יכולת לנוח בעולם הזה. ועל כן הוא התמיד בהמשך קיום מצווה חשובה זו.

אמרו חז"ל (סנהדרין צ, א) "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא". ואימתי זוכים ישראל ליטול את אותו חלק השמור להם בעולם הבא, רק כאשר הם דבקים במעשי האבות והולכים בדרכם. אנו נוהגים לומר משנה זו קודם אמירת פרקי אבות, כיון שמסכת זו מיוסדת ובנויה על מידותיהם הטובות של האבות אשר בהתנהגותם המופתית הנחילו לנו ציוני דרך, אשר על פיהם על כל יהודי ויהודי ללכת. והמשנה מסיימת "שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ", ופירושו, שהאדם זוכה לרשת את הארץ שהוא עולם הבא שעליו נאמר "ארצות החיים" (תהילים קטז, ט), כאשר הוא עוסק בפרקי אבות בהם מובאים אורחותיהם והנהגותיהם של האבות הקדושים, בבחינת מעשה אבות סימן לבנים.

וכשם שאדם אינו מסיים לאכול באופן סופי, אלא כל ארוחה היא זמנית עד הארוחה הבאה אחריה בעוד כמה שעות. כך האדם אינו יכול להרגיע עצמו שסיים את מסכת אבות פעם אחת ולכן הוא יכול עתה לשבת בשלוה, אלא כל סיום הוא בעצם התחלה נוספת למסכת הבאה. ואל לו לאדם להיכנע לתכתיבי היצר הרועה להרפות ידיו ולהביאו לידי הבטלה, אלא על האדם לקחת מוסר ממעשי האבות וללמוד בחריצות ויתר שאת. בדיוק כפי שאברהם אבינו ע"ה עמד בניסיון שהציב לו הקב"ה ולא נשאר במיטתו למרות מכאוביו, אלא יצא לתור אחר האורחים, גם כשהשמש יקדה בחוץ. וכך מוטל עלינו לטרוח בכל כוחנו, עבור קיום התורה ומצוותיה ועשיית חסד עם הזולת.

"וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה".

(בראשית כה, כז)

אברהם אבינו יושב פתח האהל כחום היום, בשעה שהוא שרוי בזמן החלמתו מברית המילה, וממתין לאורחים שיזכו אותו במצות הכנסת אורחים. וכתב רש"י, "כחום היום" - הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים.

ויש לנו להתבונן שהרי הקב"ה מצווה את אברהם למול עצמו בגיל מאה, ומילה זו הייתה קשה עבור אברהם אבינו וגרמה לו לצער הגוף, שהרי אינה דומה מילה הנעשית בגיל שמונה ימים לזו הנעשית בגיל מאה. והקב"ה בראותו את כאבו של אברהם שלח לו את המלאך רפאל לרפא אותו (ילקוט שמעוני בראשית יח, רמז פב), וכן הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה על מנת שהאנשים יסתגרו בבתיהם ואברהם אבינו יוכל לנוח ולא יטרח בקבלת אורחים, שכידוע אברהם אבינו הצטיין במידת החסד, וחיפש כל הזמן אחר אורחים כדי להאכילם ולהשקותם ולהכניסם תחת כנפי השכינה.

והנה מצונו שלמרות שאברהם אבינו ידע שהקב"ה הוציא חמה מנרתיקה כדי שיוכל לנוח ולהחלים מהמילה, למרות זאת אברהם קם ממיטת חוליו ויצא לחפש אורחים. והדבר תמוה, מכיון שאם אברהם ידע שרצונו של מקום הוא שישכב וינוח במיטתו, מדוע קם אברהם וחיפש אחרי האורחים, הרי יש כאן לכאורה פעולה הנוגדת את רצונו של ה' יתברך. ומה מקום מצא אברהם לפעול נגד רצונו של ה'?

וישנה קושיה נוספת המתעוררת לאור האמור, חז"ל אומרים "צדיקים אין להם מנוחה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא" (ברכות סד, ב), כפי שנאמר על יעקב אבינו, ביקש יעקב לישב בשלוה מיד קפץ עליו רוגזו של יוסף (ב"ר פד, ג). ואם לצדיקים אין שלווה בעולם הזה, מדוע הקב"ה רצה שאברהם ינוח, הרי זה נוגד את האמור בדברי חז"ל שלצדיקים אין שלווה ומנוחה בעולם הזה.

ונראה להשיב שהקב"ה ניסה את אברהם, האם גם במצב כזה של חולשת הגוף לאחר ברית המילה, אברהם יקום ממיטת חוליו ויחפש אחר האורחים, או שמא הוא יבחר לנוח ולהחלים מהמילה. ואברהם אבינו ידע שבוזה שהקב"ה הוציא חמה מנרתיקה הוא בא לנסותו, האם יתפתה לשמש היוקדת בחוץ ולא יחפש אורחים, או יאזור חיל וימשך לקיים מצוות הכנסת אורחים בהידור, ולכן קם ממיטתו למרות חוליו. ולא היה בזה הפרת ציוויו של הקב"ה, משום שכל הציווי בא במטרה לנסות את אברהם אבינו. וכל אדם המרגיש שבאה עליו השלוה והמנוחה, אסור לו להתפתות לה, מכיון שהמנוחה מביאה את האדם לידי חטא. כפי שאמרו חז"ל; הבטלה מביאה לידי שעמום והשעמום מביא לידי חטא (כתובות נט, ב).

ירושלים תל אביב באר שבע חיפה

הדלקת נרות 17:28 | 17:43 | 17:46 | 17:33

מוצאי שבת 18:39 | 18:41 | 18:42 | 18:40

רבינו תם 19:20 | 19:16 | 19:20 | 19:17

הילולא לצדיקיא

טו - כ"ק המלוב"ן רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א

טו - רבי אלעזר מנחם מן שך, ראש ישיבת פוניבז'

יז - רבי אלתר בידרמן, האדמו"ר מלעלוב

יז - רבי בנימין זאב חשין

יח - רבי רפאל ברוך טולידאנו

יט - רבי יצחק חי טייב, מח"ס "חלב חיים"

כ - רבי מרדכי שרעבי, זקן המקובלים בירושלים

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

לעילוי נשמת
הצדיק המלוב"ן
רבי חיים פינטו זיע"א (הקטן)

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ואשה אחת מנשי בני הנביאים"

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על ברכתו של אלישע הנביא לשונמית על בנה, וקיום ההבטחה שנולד לה בן במועד שדיבר אליה. כפי שבישרו המלאכים לאברהם בפרשתינו, שכעת חיה יולד לו בן.

"ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגדידי לי מה יש לך בבית ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן". (מלכים ב. ד.ב.)

כתב הר"ר יעקב בורזאנו ז"ל. הכונה שאמר לה אלישע, מה זכות יש לך שיעשה לך הקב"ה נס? "ותאמר אין לשפחתך כל בבית בי אם אסוך שמן". רצונו לומר, האשה יש בידה שלש מצוות שהן; נידה וחלה והדלקת הנר. אמרה "אישי מת". אין לי מצות נידה, וגם מצות חלה אין בידי מפני העוני והרעב. לא נשאר בידי, אלא הדלקת הנר של שבת, אם בזכותה יהיה לי הצלה. וזהו שאמרה "אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן" - שהיא הדלקת הנר של שבת. ("משכיל דורש")

הגדידי לי מה יש לך בבית". (מלכים ב. ד.ב.)

יסתפק האדם בהכרחי ואל יבקש המותרות פן יסירו אותן מאחרי ה'. אלא ידמה את המועט כהרבה, וכאילו יש בידו כל הטוב שבעולם, וזהו פתח לעבוד בוראו, כיון שאינו מוציא זמנו לבקש המותרות.

ורמז זה בשמואל ב' סימן י"ב (פסוק ג') "ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה", דהיה לו לומר ולרש אין לו, ומהו "אין כל"?

אלא בא לרמז על חסידות; הרש מסתפק במועט כהרבה ואין שבידו נדמה לו כאילו כל טוב שבידו. וזהו "אין כל". האין נדמה לו כיכל.

וכמו שמבואר אצלי על פסוק (מ"ב ד. ב) "אין לשפחתך כל בבית". כלומר, מה שאין לשפחתך שום דבר בבית, נדמה לי שכל בבית, כיון שבעלי הוציא הכל לצדקה לזון את הנביאים שנחבאו.

(שבט מוסר")

"ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת". (מלכים ב. ד.ג.)

סיפר פעם רבי אלחנן וסרמן הי"ד, שנזדמן לריגא בתחילת חודש אלול תרפ"ו, כשהגאון רבי מאיר שמחה מדזינסק (בעל ה"אור שמח") שכב חולה אנוש בעיר זו בימיו האחרונים. וכשעמד ליד מיטתו בתאריך ג' אלול - יום אחד לפני פטירתו - והציע לשלוח טלגרמות שיתפללו בישיבות הגדולות לרפואתו, עשה רבי מאיר שמחה בידו תנועת סירוב.

והזכיר את דברי הזוה"ק בענין האשה השונמית, שהעדיפה להיכלל בתפילת רבים, כי לא ראתה את עצמה ראויה שיתפללו בעדה באופן מיוחד.

("אור אלחנן")

פרקי התעוררות לעבודת השם יתברך
מפנקסו של מו"ר שליט"א

במסילה נעלה

הכל בשביל האורה

מאותו הרגע ואילך, למשך כל הנסיעה - התפנה רבינו מכל עסקיו, והקדיש את זמנו למטרה אחת ויחידה: להכיר לבחור את הדרך בה נוסעים, ולהסב את תשומת לבו לאתרים שונים על פניהם הם חולפים ולשאר מראות היוצאים מגדר הרגיל...

באותם הימים - היו המבקשים להגיע לירושלים צריכים לנסוע בדרך הישנה, דרך רמלה והר טוב, ורבינו יושב כל הדרך על יד הבחור - ומסביר: "הנה! זוהי רמלה - ושם נמצאת לוד. זהו בית החרושת למלט, וכאן נמצא כפר פלוני ואלמוני" - וכן הלאה...

אלא שדעתו של אחד הבחורים האחרים אשר נוכחו באותו מעמד - לא היתה נוחה מהתפקיד אשר נטל רבינו על עצמו... הוא סבר כי יש משום פחיתות כבוד בעובדה שרבו של ישראל משמש כמדריך תיירים לעת מצוא, והוא מבטל את זמנו על מנת לעסוק בזוטות כעין אלו...

לפיכך, ניסה אותו בחור להסב את השיחה בעדינות לאפיקים תורניים, ולשוות לה צורה

מכובדת יותר... הוא פנה אל רבינו בשאלה אודות שיעורו האחרון, כאשר הוא סבור כי די יהיה בכך בכדי לפתח שיחה לימודית ערה סביב הנושא החדש ועל ידי כך להסיח את דעתו של רבינו מ'תפקידו' כמורה דרך...

אלא שרבינו - דעת אחרת היתה עמו:

"במשך רוב היום נמצא אני בישיבה - הוא השיב לאותו התלמיד - ואם רוצה הנך לדבר עמי בלימוד תוכל למצוא בנקל זמנים מתאימים לשם כך... כעת לעומת זאת, יש לי אורח אשר נוסע לראשונה דרך זו, והמצוה המוטלת עלי הינה לעזור לו בהכרת הדרך ולהעניק לו תחושת שייכות לארץ הקודש"

"ה' אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך". (בראשית יח. ג.)

מצוה זו של הכנסת אורחים שהצטיין בה אבי האומה אברהם אבינו ע"ה, כך דרש רב יהודה בגמרא מסכת שבת (דף קכז.) גדולה היא מהקבלת פני שכינה.

על ההגדרה הרחבה של 'אורח', מספר הרב אשר ברגמן שליט"א בספרו "ארחות הבית", כי לדעת זקנו מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, בן חוץ לארץ אשר הגיע ללמוד תורה בארץ הקודש - בבחינת 'אורח' הוא ומידת הכנסת אורחים

מצד בני ארץ הקודש מחיבת אותנו להאיר לו פנים ולהנעים את שהותו כאן.

גישה זו - הביא רבינו לידי ביטוי מעשי בהזדמנויות רבות, ביניהן אחת אשר נשתמרה בדינו וסופרה לימים על ידי תלמידיו. היה זה כאשר נסע רבינו בחברת מספר תלמידים להשתתף בשמחת נישואיו של בחור מהישיבה, שמחה

אשר התקיימה מחוץ לעיר, בירושלים.

בין המצטרפים לנסיעה - היה אחד מבני חוץ לארץ אשר למד בישיבה, בחור שקדן ומתמיד, אשר למרות ששהה בארץ כבר תקופה של מספר חדשים - עדיין לא יצא מבני ברק אפילו פעם אחת, והיתה זו עבורו הנסיעה הראשונה לעיר הקודש. את העובדה הזו, את עובדת היות הנסיעה נסיעתו הראשונה מחוץ לעיר מאז בואו אל הארץ - ציין הבחור בפני רבינו בראשית הנסיעה, ורבינו מיהר לאחוז במצוות החסד של הכנסת אורחים אשר נקרתה בפניו...

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

לספר על החתן

מותר לומר למחותן שיש לחתן מחלה פנימית, אם אינו יודע זאת [ובתנאי שברור לו שזו מחלה ממש, שלא יגדיל יותר מהאמת, ויכוין לתועלת]. וכן מותר לומר לו אם יש בחתן אפיקורסות.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

אברהם נטע לדורות דרך בעבודת ה'

ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם". (בראשית כא. לג)

"ויטע אשל בבאר שבע". דרשו חז"ל מהמילה אשל בראשי תיבות: אכילה, שתייה, לינה, ובענין זה יש רמז לשלשת האבות הקדושים. אכילה, זו מידת החסד של אברהם אבינו ע"ה, שהאכיל את כל באי ביתו והעמיד על ידי כך את האמונה בבורא העולם.

שתייה, רומז ליצחק אבינו ע"ה, כמו שרואים שיצחק חפר בורות מים, ו'חפירה' זה מרמז על עבודה.

ולינה, זה יעקב אבינו שאף פעם לא ישן, ולכן 'יעקב לא מת' (תענית ה, ב), לפי שהוא אף פעם לא ישן. והפעם הראשונה שישן (ב"ר סה, יא) הייתה כשפגע במקום שהוא ושם אבן מראשותיו (בראשית כח, יא), ואחר כך (כט, א) כתוב "וישא רגליו", ויש בזה בחינת עקב וראש; וישא רגליו - עקב, ומראשותיו - ראש.

וזה מה שאנו אומרים בתפילה, "א-להי אברהם א-להי יצחק וא-להי יעקב", משום שהאבות הקדושים כבשו וסללו דרך לעולם, כיצד לעבוד את הקב"ה. וכמו שכתוב "על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים" (אבות פ"א מ"ב), וזה בעצם ג' הדברים שמצינו אצל ג' האבות, שתורה זה יעקב שהוא בחינת עקב וראש, שעקב בלי ראש או ראש בלי עקב אינו שווה מאומה, וזהו הסולם של יעקב שיש לו רגליים ויש לו ראש, ומה שזכה יעקב זכה רק בזכות התורה.

וזה מה שכתוב אצל אברהם "ויטע אשל", שאברהם נטע את המידות האלה לדורות, שכלל ישראל ילמדו מזה דרך לעבוד את הקדוש ברוך הוא בצורה הנכונה והראויה.

והמידה של יצחק זה החלק של העבודה, שעבודת ה' היא צריכה להיות בשמחה. אך עם כל השמחה בעבודת השי"ת אסור לשכוח שאנו עומדים לפני הקב"ה, וזה החלק של הרעדה והפחד.

ומאברהם למדנו את מידת הגמילות חסדים, כמו שכתוב "עולם חסד יבנה", שהעולם לא יכול להתקיים ללא חסד. וחסד שנעשה בצורה פרטית, עם משפחה וכדו' בלבד אינו מועיל, אלא העולם כולו זקוק לחסד. כמו שמצאנו אצל אברהם ששינה ה' את שמו משם פרטי לשם כללי, בזכות החסד שעשה לכל הכלל, עד שנקרא "אב המון גויים נתתיך".

חיים בפרשה

"וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה". (יח. ב)

ממכאובו ועמד ורץ לקראתם, כי המלאך יראה מרחוק ואין הבדל לבחינת הרוחניות למנוע הרפואה, ותיכף ומיד עשה שליחותו רפאל וירפאהו. ולצד הרגשה זו וישתחו ארצה למשרתי עליון.

היה נראה לומר שראיה זו שנית היא הכרתם היותם מלאכים, אלא שאין צורך לזה וכבר רמז הכתוב שהכירם. אלא שמודיע הכתוב שבראייה שראה אותם נתרפא

מן המעיין

"ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ". (יח. ד)

כתב בספר "באר משה"; בא וראה נפלאות תורתנו הקדושה. "ורחצו רגליכם" - עולה בדיוק תרי"ג. רמז לכך שנתכוון לומר להם להתרחק מהעבודה זרה. כמו שאמרו (ב"מ פו:): שחשדם לעובדי עבודה זרה. שהרי האמונה שקולה ככל התורה, כדכתיב (תהלים קי"ט) "כל מצותיך אמונה".

ולכן ביקש "ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ". ר"ת תורה. ס"ת מצוות.

וזה שאמרו בזוהר הקדוש "העץ - דא קוב"ה דאיהו אילנא דחיי לכולא. ובגין כך

והשענו תחת העץ, לא תחת עבודה זרה".

"יקח נא מעט מים". (יח. ד)

סח רבי יהודה לייב חסמן (בעל ה"אור יהל") שסעד פעם בליל שבת על שולחנו של ה"חפץ חיים" בראדין. בבואם מבית הכנסת לאחר התפילה, תמה לראות איך שהח"ח לא אומר "שלום עליכם מלאכי השרת" כנהוג, אלא מיד התיישב ליד השולחן, קידש על היין נטלו ידיים ואכלו את הדגים. רק לאחר גמר המנה הראשונה. החל הח"ח לפזם "שלום עליכם".

רבי לייב לא יכל להתאפק ושאל את מארחו, מה ראה לשנות מהמנהג המקובל לומר "שלום עליכם" מיד כשבאים מביהכ"נ?!

וכך השיב לו הח"ח: הרי כבודו בודאי היה רעב מן הדרך. רציתי שיסעד לבו קודם לכן. המלאכים אינם רעבים. הם יכולים לחכות קצת...

"וכמו השחר עלה ויאיצו". (יט. טו)

העיתוי שנבחר בזריחת השמש, סימן יש בו, כפי שמדייק רבי עובדיה ספורנו; כדי שתהא פורענותם בזריחת השמש - אלהיהם הגדול - כאמרם ז"ל (ברכות ז) בשעה שמלכי מזרח ומערב היו מניחין כתריהן על ראשיהם והיו משתחווים לחמה, מיד כועס הקב"ה.

כ"ק מרן רבינו חיים פינטו זיע"א

חיים פינטו זיע"א כדי שהצדיק יתפלל בעדם ויברך אותם. אלו שזכו לישועה לאחר שרבי חיים זיע"א בירך אותם, חזרו אל ביתו כדי להודות לו על כך. אולם רבי חיים זיע"א מיד היה מעמיד דברים על דיוקם, ואומר להם בפשטות:

"להודות רק לבורא עולם"

הרב יוסף אסרף, סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, שהוא הגיע פעם מהעיר אקא לעיר מוגאדור, עם שמונה גמלים עמוסי עורות. כהרגלו, ניגש תחילה אל ביתו של רבי חיים זיע"א כדי לקבל ברכה ועצה.

ר' יוסף שאל כיצד יוכל למכור את הסחורה שרכש, מכיון שלסחורתו לא היו קונים וכל כספו הושקע בסחורה זו.

הרב הציע לו שלא ימכור מיד את הסחורה, אלא ישכור מחסן בו יאכסן את כל העורות, ורק כעבור חודשיים ימכור את הסחורה.

רבי חיים זיע"א הסביר לסוחר, כי בעוד

חודשיים יעלה מחיר העורות, ואז הוא יוכל להרוויח סכום גדול יותר, ואם ימתין יהיה לו שכרו בצידו. ואמנם, ר' יוסף אסרף עשה כן, והרוויח סכום ענק ממכירת העורות.

ועוד הוסיף כ"ק רבי חיים ויברך אותו, שהעושר לא יפסק ממנו ומזרעו, וכך היה. ועד היום בניו ונכדיו מחזיקים במוסדות תורה.

הקב"ה אדון לבירה

המעשה הבא מצוטט מתוך הספר "במסילה נעלה", מפיו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א:

אחד החפצים השמורים ביותר בביתי הינו מקל התמיכה של סבי הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. מקל זה הינו יקר המציאות ובעל ערך רב בעיניי, וגם אם יציעו לי תמורתו כל הון שבעולם - לא אסכים לתיתו לאיש, כיון

השבת חל יום ההילולא של אחד מענקי הרוח, נצר לשושלת פינטו המפוארת שחיו ופעלו במרוקו, ה"ה הצדיק המלומד בניסים רבי חיים פינטו "הקטן" זיע"א. הוא הגבר אשר זכה וזיכה את הרבים ברוחניות ובגשמיות גם יחד, כאשר השיב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים בחיי חיותו בעולם הזה ואף לאחר מותו. כך לימדונו רבותינו זכרונם לברכה שגדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, ולא אחת אנו שומעים מפי מו"ר שליט"א על ניסים ונפלאות שמתרחשים בכל העולם כולו, ליהודים שמתפללים לישועת השי"ת ותולים מבטחם בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

את האמונה והתקווה שכל יהודי זקוק לה, היה מחזיר רבי חיים זיע"א לכל אדם ללא הבדל במוצאו; יהודים ונכרים כאחד. בספר "אנשי אמונה" (פרק ט"ט) מסופר, שפעם אחת חלה רבי חיים זיע"א במחלת הטיפוס ונטה למות. נכנסו ובאו אצלו אנשי החברא קדישא, וכשאלו הבחינו כי הוא כבר גוסס ונטה למות, התחילו, כפי הנהוג, באמירת פרקי תהילים ליד מיטתו.

לפתע פקח רבי חיים זיע"א את עיניו, התרומם ממיטתו ואמר לאנשי החברא קדישא:

"אתם יכולים לצאת מכאן. אני בריא. הוסיפו לי בשמים עוד עשרים ושש שנים לחיי."

לאחר שהנוכחים סביבו התעשתו מהמחזה המופלא שהתרחש לנגד עיניהם, סיפר להם הצדיק כי בשעה שהוא היה גוסס, ואנשי החברא קדישא שעמדו סביבו החלו לומר תהילים, מיד קפץ סבו רבי חיים "הגדול" זיע"א, ממקום ישיבתו בגן עדן, לפני בית דין של מעלה וזעק לפניהם:

"אתם צריכים להוסיף לו עוד שנים, כיון שהוא עדיין לא השלים הכל. הוא צריך לחיות עוד כדי להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל היהודים."

כך זעק והמליץ יושר כ"ק רבי חיים הגדול זיע"א על נכדו, במשך זמן מה. ואכן בבית דין של מעלה קיבלו את בקשתו המנומקת, והוסיפו לרבי חיים פינטו הקטן זיע"א, עוד עשרים ושש שנים לימי חייו, בהם הוא השתדל להוסיף עוד אמונה בבורא עולם אצל אחיו ואחיותיו היהודים.

דלתו של רבי חיים הקטן זיע"א, היתה פתוחה בפני כל אדם ואדם, ללא יוצא מן הכלל. בכל שעות היום והלילה, היו פוקדים את ביתו בדבר ישועה ורחמים, בבקשת עצה או ברכה וישועה. למעשה, רבים היו פוקדים את ביתו של רבי

שלשווי שלו ולערכו אין גבול ומידה.

על גבו של מקל זה נערמו סיפורי מופת, ולכבודו של הצדיק נספר אחד מהם שאירע למר אברהם עלי ז"ל, כפי שסיפר בנו שיחי למו"ר שליט"א. זה נסע פעם עם רבי חיים הקטן זיע"א באוטובוס. לפתע, באמצע הדרך הפסיק המנוע לפעול.

לאחר כשעתיים התעניין רבי חיים זיע"א:

"מדוע אנו עומדים ולא נוסעים?"

"בטעות מילאו את מיכל הדלק בבירה, וזוהי הסיבה שהמנוע אינו פועל", השיבו לו הנוסעים.

רבי חיים זיע"א לא נראה מודאג מהסיפור. הוא הגיש את המקל שלו לאברהם עלי, וביקש ממנו "לך ותיגע במנוע ואז הכל יסתדר..."

אברהם מילא את רצון הצדיק, מתוך אמונה בדברי הצדיקים, ניגש למנוע האוטובוס עם מקלו של רבי חיים זיע"א, ולפליאת כל נוסעי האוטובוס מיד כשהוא נגע במנוע - המנוע החל לפעול.

באחד הימים ביקשתי לאחוז במקל זה, אולם לא מצאתי אותו בכל ביתי. ניסיתי שוב ושוב להיזכר היכן הִנְחֵיתִי אותו, ומה עלה בגורלו מאז הפעם האחרונה בה ראיתי אותו, אולם ללא הצלחה. לא עלה בדעתי כל רעיון באשר למקום הימצאו של המקל הנדיר.

מובן שהדבר גרם לי עגמת נפש מרובה ובמשך ימים רבים הייתי מוטרד, כשאובדן המקל אינו מותיר לי מנוחת הנפש.

תעלומה זו נפתרה באחד הלילות כאשר ניגלה אליי בחלום סבי הצדיק זיע"א והודיע לי - "היום תמצא את המקל".

למחרת בבוקר, כשפקחתי את עיניי ונזכרתי בחלום - לא יחסתי לו כל חשיבות, וחשבתי לעצמי שכיון שבמשך השבועות האחרונים הרהרתי פעמים רבות במקל האבוד - ייתכן ובשל כך חלמתי עליו גם בלילה, שהרי דבר ידוע הוא שחלומותיו של האדם בלילה מורכבים וניזונים ממחשבותיו במשך היום.

אולם להפתעתי הרבה באותו יום באה לפניי אשה אחת, בידה אחזה במקל היקר אשר אבד לי, ובפיה דברי הלל והודיה על שהשאלתי לה לתקופת מה את המקל המסוגל.

הייתי המום. לא זכרתי כלל שהשאלתי את המקל לאותה אישה, ובמשך כל אותם שבועות בהם התאבלתי על מקלי - כמה שניסיתי לאמץ את זיכרוני לא עלה בדעתי שאני עצמי נתתי לאדם כלשהו את המקל לתקופה מסוימת, והייתי בטוח שהמקל נעלם ממני באופן חשוד ובלתי ברור.

אירוע זה המחיש לי באופן ממשי שלעיתים הקב"ה רוצה להזכיר לנו שהוא השולט בנעשה בעולם בכל דבר ועניין, וגם אם נדמה לאדם שהוא המנהיג את חייו - עד מהרה הקב"ה מעניק לו תזכורות שונות, ומעורר אותו לכך שהוא האדון לבירה.